

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **1) Celní úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Washingtonova 7, Praha, a **2) Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2019, č. j. 9 A 200/2018 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaným 1) a 2) **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaných správních orgánů 1) a 2); nečinnost měla spočívat jednak v tom, že žalovaný 1) nepředal odvolání žalobce společně se spisem nadřízenému orgánu – žalovanému 2), jednak v tom, že žalovaný 2) nevydal rozhodnutí o žalobcově odvolání proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 93500/2017-510000-12, č. j. 93500-4/2017-510000-12, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 4000 Kč za spáchání přestupků podle § 42a odst. 2 písm. a) a e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterých se dopustil dne 15. 4. 2017 tím, že při kontrole na zpoplatněné komunikaci „Pražský okruh“ – D0, 11 km ve směru k dálnici D1, neprokázal úhradu časového poplatku, neboť na čelním skle neměl vylepený platný dálniční kupón, a současně neodstranil neplatný dálniční kupón (pro rok 2015).

[2] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného 1) podal stěžovatel blanketní odvolání, které posléze odůvodnil přípisem ze dne 1. 9. 2017, v němž namítl, že nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání, neboť mu nebyla písemnost oznamující termín jednání doručena s dostatečným předstihem. Správní řízení podle stěžovatele „*bylo stiženo procesními vadami takového charakteru, že zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí*“. Proto navrhl, aby odvolací orgán – žalovaný 2) napadené rozhodnutí „*jako nesprávné a vydané v rozporu s právními předpisy zrušil a řízení*“

zastavit“. Žalovaný 1) uznal odvolací námitku stěžovatele důvodnou a v rámci autoremedury dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) vydal rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017, sp. zn. 93500/2017-510000-12, č. j. 93500-9/2017-510000-12, kterým své předchozí rozhodnutí zrušil; v odůvodnění přitom poukázal na to, že věc znovu projedná s tím, že nové projednání „nemůže průběh řízení nijak obrozit, ale naopak je příznivé pro účastníka řízení“. Současně účastníka řízení – tedy stěžovatele poučil, že proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání. Stěžovatel odvolání nepodal a rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 10. 2017. Žalovaný 1) proto pokračoval v daném přestupkovém řízení. Dne 9. 11. 2017 vyrozuměl o konání ústního jednání stěžovatele, který se k němu nedostavil. Před žalovaným 1) proběhlo ústní jednání dne 16. 11. 2017 v nepřítomnosti stěžovatele a následně vydal žalovaný 1) rozhodnutí ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. 93500/2017-510000-12, č. j. 93500-12/2017-510000-12, kterým rozhodl o vině a trestu stěžovatele stejně jako v případě předchozího rozhodnutí ze dne 14. 6. 2017.

[3] Rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 28. 11. 2017 bylo stěžovateli doručeno fikcí na adresu: náměstí 14. ř. 1381/4, P., podobně jako předchozí písemnosti. Dne 28. 12. 2017 toto rozhodnutí nabylo právní moci, protože proti němu stěžovatel odvolání nepodal. Ten se až dne 23. 2. 2018 dostavil k nahlížení do spisu a posléze přípisem ze dne 26. 2. 2018 požádal žalovaného 2) o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu. Uvedl přitom, že žalovaný 1) je nečinný, neboť nebyly splněny podmínky pro postup podle § 87 správního řádu – tzv. autoremeduru. Žalovaný 1) měl proto v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předat spis se svým stanoviskem žalovanému 2) jakožto odvolacímu orgánu, který měl o odvolání rozhodnout. Usnesením ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. 93500/2017-510000-12, č. j. 14348-4/2018-900000-317, žalovaný 2) v souladu s § 80 odst. 6 správního řádu stěžovateli oznámil, že jeho žádosti nelze vyhovět, neboť ve věci bylo již pravomocně rozhodnuto.

[4] Dne 5. 9. 2018 podal stěžovatel žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti u Ministerstva financí, jakožto nadřízeného orgánu žalovaného 2). Následně dne 10. 10. 2018 podal u městského soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti a dlužno dodat, že o žádosti stěžovatele rozhodlo Ministerstvo financí usnesením z téhož dne (10. 10. 2018), č. j. MF-23765/2018/3902-3, tak, že jí nevyhovělo.

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] V žalobě stěžovatel – podobně jako v žádostech o uplatnění opatření proti nečinnosti – popřel, že by byly splněny podmínky pro autoremeduru dané v § 87 správního řádu. Žalovaný 1) totiž jeho odvolání nevyhověl plně, ale pouze částečně, neboť napadené rozhodnutí zrušil, aniž by současně řízení zastavil, jak výslovně požadoval stěžovatel (viz výše). Pro postup podle citovaného ustanovení správního řádu proto neměl žalovaný 1) splněny podmínky a byl povinen předat věc odvolacímu orgánu – žalovanému 2), který měl vydat rozhodnutí o odvolání. S ohledem na obsah žaloby městský soud rozhodoval ve vztahu k oběma dotčeným správním orgánům, tj. žalovanému 1) i 2).

[6] Ve vztahu k žalovanému 1) městský soud jednoduše konstatoval, že nepředání spisu podle § 88 odst. 1 správního řádu představuje nečinnost, kterou lze relevantně přičítat odvolacímu orgánu, jak je zřejmé z judikatury, zejm. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 – 20, dle kterého „v odvolacím řízení je to odvolací správní orgán, kdo je procesně „odpovědný“ za bezprůtahový průběh odvolacího řízení. Účastník řízení, který má za to, že se v odvolacím řízení projevují průtahy, proto musí svou snahu o nápravu směřovat především vůči odvolacímu orgánu“. Na základě toho městský soud uzavřel, že žaloba v části týkající se nečinnosti žalovaného 1) spočívající v nepředání spisu odvolacímu orgánu není důvodná.

pokračování

[7] Ve vztahu k žalovanému 2) městský soud připomněl, že o odvolání rozhodl žalovaný 1). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 10 2017, neboť stěžovatel proti němu nepodal odvolání, ač tak mohl učinit. Neexistovalo tak řízení, v němž by byl žalovaný 2) povinen vydat rozhodnutí o odvolání stěžovatele. Z tohoto důvodu městský soud vzal za nedůvodnou i zbývající část žaloby směřující vůči nečinnosti žalovaného 2). A argumentoval-li stěžovatel tím, že žalovaný 1) nemohl o jeho odvolání rozhodnout, neboť mu plně nevyhověl, připomněl městský soud, že stěžovatelovy argumenty v odvolání směřovaly pouze a jen k té části petitu, v níž požadoval zrušení rozhodnutí; ve vztahu k návrhu na zastavení řízení neobsahovalo odvolání žádné argumenty. Žalovaný 1) proto postupoval podle názoru městského soudu správně, a pokud s jeho postupem podle § 87 správního řádu stěžovatel nesouhlasil, mohl rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 15. 9. 2017 napadnout odvoláním. To ovšem neučinil a připravil se tak o možnost efektivní ochrany svých práv.

[8] Podle městského soudu oba žalované správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a nedopustily se nečinnosti ani jiného pochybení v souvislosti s doručováním stěžovateli. Ten měl po celou dobu možnost uplatňovat svá práva, což částečně i činil a nesdělil-li žalovanému 1) skutečnou adresu svého pobytu, nelze mu vyčítat, že stěžovateli doručoval s využitím fikce na adresu dle evidence obyvatel, tj. na adresu trvalého pobytu stěžovatele uvedenou v místě ohlašovny na adrese: náměstí 14. ř. 1381/4, P. Městský soud proto podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného 2)

[9] V kasační stížnosti zrekapituloval stěžovatel obsah žaloby i odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu s tím, že jádrem sporu je vlastně to, zda žalovaný 1) mohl své předchozí rozhodnutí o přestupku zrušit v rámci autoremedury, ačkoliv odvolání stěžovatele plně nevyhověl. Žalovaný 1) sice zrušil odvoláním napadené rozhodnutí, ale řízení ve věci nezastavil, jak navrhoval stěžovatel, ale naopak v něm dále pokračoval. V tomto ohledu stěžovatel poukázal na to, že nečinností se nerozumí jen absolutní nečinnost, kdy správní orgán nekoná vůbec, ale i nečinnost, kdy sice správní orgán nějaké úkony činí, nikoliv však úkony stanovené zákonem a směřující k vydání rozhodnutí v souladu se zákonem (zde: k vydání rozhodnutí o odvolání nadřízeným orgánem). Jinými slovy - jestliže žalovaný 1) činil jiné kroky, než ze zákona měl, tzn. sám vydal rozhodnutí namísto toho, aby odvolání postoupil žalovanému 2), byl ve věci nečinný. A stěžovatel pak neměl povinnost žalovat rozhodnutí žalovaného 1) vydané v rámci autoremedury, když fakticky ve věci trvala nečinnost, resp. i kdyby tak postupovat mohl a měl, nelze ho jen proto, že tak nepostupoval, zbavit práva na ochranu před trvajícím nečinností.

[10] Vedle této základní argumentace poukázal stěžovatel též na to, že žalovaný 1) poté, co po uplatnění autoremedury dále pokračoval v řízení, u všech písemností jemu adresovaných účelově vyloučil dosílku, ačkoliv věděl, že stěžovatel má trvalý pobyt na adrese ohlašovny a pošta mu je dosílána na jinou adresu právě v rámci poštovní služby „dosílka“. Podle stěžovatele žalovaný 1) záměrně postupoval takovým způsobem, aby mu jako účastníkovi řízení ztížil, resp. znemožnil realizaci jeho práv. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný 2) vyslovil souhlas se závěry městského soudu a připomněl, že na základě odvolání stěžovatele žalovaný 1) správně své předchozí rozhodnutí o přestupku zrušil. Současně nebylo možné řízení zastavit, neboť měl za to, že stěžovatel daný přestupek nepochybně spáchal a ani nebyl dán žádný důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 a 2 správního řádu. Ostatně ani sám stěžovatel v odvolání žádné důvody pro případné zastavení řízení neuvedl.

Ke zpochybnění doručování pak poukázal žalovaný 2) na to, že stěžovatel sdělil svoji doručovací adresu až při podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti; předtím mu byly veškeré písemnosti zasílány na adresu trvalého pobytu, který je evidován na náměstí 14. ř. 1381/4, P., což je opravdu adresa ohlašovny (Úřadu městské části Praha 5). Skutečnost, že měl stěžovatel na České poště, s. p. zřízenou službu „dosílky“ přitom nemá na způsob doručování žádný vliv. Jde o právní vztah České pošty, s. p. a stěžovatele, nikoli odesílatele zásilky, který postupoval v souladu se zákonem.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstatou projednávané věci je posouzení postupu městského soudu, který stěžovatelem podanou žalobu zamítl s tím, že žalovaný 1) ani žalovaný 2) v dané věci není nečinný, resp. nemá povinnost vydat rozhodnutí v přestupkovém řízení vedeném ve věci sp. zn. 93500/2017-510000-12, čehož se stěžovatel domáhal. Argumentace stěžovatele stojí na tom, že i když v dané věci bylo vydáno rozhodnutí (ze dne 28. 11. 2017), jde o rozhodnutí navazující na předchozí rozhodnutí (ze dne 15. 9. 2017) vydané v rámci autoremedury v rozporu se zákonem (§ 87 správního řádu), a proto zde fakticky dochází k nečinnosti obou žalovaných správních orgánů.

[15] Nejvyšší správní soud sdílí stejný názor jako městský soud a tvrzení stěžovatele, že žalované správní orgány jsou fakticky nečinné, považuje za nedůvodné a odporující skutkovému stavu věci, který je ze strany stěžovatele v podstatě přehlížen ve snaze zpochybnit výsledek přestupkového řízení; k tomu ovšem slouží žaloba proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., vůči níž je nečinnostní žaloba subsidiárním prostředkem ochrany.

[16] Smysl a účel nečinnostní žaloby tkví v eliminaci případných průtahů v řízení před správním orgánem, jehož účelem je vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a proto je v rámci tohoto žalobního typu posuzováno toliko to, zda je žalovaný správní orgán opravdu povinen vydat rozhodnutí či osvědčení anebo nikoli. Vydání rozhodnutí (osvědčení) je tedy základním dělicím okamžikem mezi oběma zmíněnými žalobními typy – tedy mezi žalobou na ochranu proti nečinnosti a žalobou proti rozhodnutí. Jinými slovy, vydal-li správní orgán rozhodnutí (osvědčení), nemůže být nečinný, ledaže by vydal např. rozhodnutí jen o části předmětu řízení či rozhodnutí nicotné; k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 8/2009 – 71, a ze dne 3. 8. 2017, č. j. 2 Azs 193/2017 – 37.

[17] V nyní souzené věci se ovšem o žádný z těchto specifických případů nejedná a stěžovatel to ostatně ani netvrdí. Podstata jeho argumentace je založena na tom, že žalované správní orgány jsou nečinné proto, že o podaném odvolání bylo rozhodnuto tzv. autoremedurou v rozporu se zákonem předvídanými podmínkami podle § 87 správního řádu, který stanoví: „*Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je může zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, kterých se to týká, vyslovili souhlas. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání*“.

pokračování

[18] Autoremedura je postupem, který představuje výjimku ze zásady dvojinstančnosti správního řízení, podle níž má o odvolání rozhodovat nadřízený orgán – prolamuje tedy tzv. devolutivní účinek odvolání, a to v zájmu urychlení a hospodárnosti řízení jako celku. K tomu, aby se tak stalo, ovšem musí být splněny zákonné podmínky a jednou z nich je ta, že musí být plně vyhověno podanému odvolání, což stěžovatel rozporuje. V této souvislosti Nejvyšší správní soud – aniž by se blíže zabýval splněním podmínek podle § 87 správního řádu – konstatuje, že pokud stěžovatel nesouhlasil s rozhodnutím vydaným v rámci autoremedury, mohl a měl toto rozhodnutí napadnout odvoláním. Zákon odvolání výslovně připouští, stěžovatel o tom byl řádně poučen a skutečnost, že takto nepostupoval, nemůže nyní napravit prostřednictvím nečinnostní žaloby. V řízení o přestupku stěžovatele není ani jeden z žalovaných správních orgánů nečinný, neboť toto řízení již neběží – bylo pravomocně skončeno poté, co žalovaný 1) v autoremeduře zrušil své původní rozhodnutí ze dne 14. 6. 2017 a následně v dalším řízení vydal rozhodnutí ze dne 28. 11. 2017, kterým stěžovatele shledal vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu ve výši 4000 Kč.

[19] K posledně uvedenému rozhodnutí o přestupku stěžovatele je potřeba rovněž připomenout, že tvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté ve správním řízení (*rei administratae*). Ta je sice je formulována vcelku úzce a v souladu s § 48 odst. 2 správního řádu se vztahuje pouze na případy, kdy v totožné věci bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost. V daném případě se však jedná právě o případ uložení povinnosti (pokuty), o které již znovu nelze rozhodnout. Není proto pochyb, že kasační stížnost nemůže být důvodná. Jak správně uvedl již městský soud, namítanou nečinnost žalovaného 1) je třeba přičítat žalovanému 2) a ten z pozice odvolacího orgánu rozhodně nebyl povinen vydat rozhodnutí v řízení, které neexistuje, resp. bylo již pravomocně ukončeno. A nebyl-li stěžovatel s výsledkem tohoto řízení spokojen, mohl proti němu brojit odvoláním, potažmo správní žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., nikoli nečinnostní žalobou.

[20] To neznamená, že by byl stěžovatel zbaven práva na ochranu před trvající nečinností, jak se snaží sugerovat v kasační stížnosti. Právo na ochranu před případnou nečinností v konkrétním správním řízení totiž zaniká spolu s pravomocným ukončením tohoto řízení a vydáním rozhodnutí, k čemuž v tomto případě došlo. O žádné stěžovatelem dovozované faktické nečinnosti tedy hovořit nelze a stejně tak nelze hovořit ani o tom, že by mu byla ztížena, resp. znemožněna realizace jeho práv.

[21] V tomto směru Nejvyšší správní soud připomíná, že to byl stěžovatel, kdo s přestupkem nesouhlasil a odmítl jeho řešení v blokovém řízení, aniž by během policejní kontroly či následně během správního řízení sdělil adresu pro doručování. Je proto pochopitelné, že žalovaný 1), který vedl správní řízení, doručoval stěžovateli do místa jeho trvalého pobytu uvedeného v evidenci obyvatel – konkrétně na adresu ohlašovny na ulici: náměstí 14. ř. 1381/4, P. Místo trvalého pobytu, popřípadě jiná adresa pro doručování je povinnou náležitostí každého podání (§ 37 odst. 2 správního řádu) a stěžovatel setrval v průběhu celého správního řízení ve svých podáních uváděl právě výše uvedenou adresu. Pokud stěžovatel chtěl, aby mu žalovaný 1) doručoval na adresu jinou – např. na tu, na níž má u České pošty, s. p. zřízenou službu „dosílka“, nic mu nebránilo, aby tuto adresu sdělil. Neučinil-li tak, lze potíže při doručování, resp. opakované doručování pomocí fikce přičítat především jeho jednání. Z předloženého správního spisu jednoznačně vyplývá, že poprvé je adresa skutečného pobytu stěžovatele v ulici K. K. 2679, P., uvedena až v souvislosti s uplatněním opatření proti nečinnosti. Do té doby sám stěžovatel uváděl pouze shora zmíněnou adresu ohlašovny.

[22] Je pravdou, že žalovaný 1) svůj přístup k doručování v průběhu správního řízení změnil a poté, co své původní rozhodnutí v autoremeduře zrušil, vyloučil při doručování dalších

písemností službu „dosílka“. To ovšem odpovídalo obstrukčnímu přístupu stěžovatele k celé věci; stěžovatel totiž v průběhu správního řízení žádnou svoji adresu pro doručování nesdělil a při doručování na adresu jeho trvalého pobytu s využitím služby „dosílka“ docházelo k časovým prodlevám, kvůli kterým mu mj. nebyla písemnost oznamující původní termín jednání doručena s dostatečným předstihem (což byl ostatně důvod, pro který bylo toto rozhodnutí v autoremeduře zrušeno – viz výše). Za takové situace podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze vnímat vyloučení služby „dosílka“ jako problematické opatření popírající možnost řádného uplatnění práv stěžovatele a už vůbec ho nelze považovat za rozporné se zákonem. Služba označovaná jako „dosílka“ je placenou službou založenou na právním vztahu České pošty, s. p. a stěžovatele, nikoli odesílatele zásilky, jak správně poznamenal žalovaný 2) ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[23] S ohledem na vše výše uvedené je možné konstatovat, že pokud v průběhu správního řízení žalovaný 1) přistoupil k tomu, že začal psát na obálky poznámku „nedosílat“, reagoval tím adekvátně na dosavadní průběh řízení a nepostupoval v rozporu se zákonem; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 – 47, podle něhož postačí „...aby odesílatel napsal na obálku poznámku „Nedosílat“, a pošta by nebyla oprávněna zásilku doručit na adresu uvedenou v žádosti o dosílku, ale toliko na adresu uvedenou na zásilce. Pokud by správní orgán I. stupně učinil tuto poznámku na obálku, zcela nepochybně by nepostupoval v rozporu se zákonem a jednalo by se o řádné doručování. Jestliže si zástupce stěžovatele přál, aby mu byly písemnosti zasílány na adresu (...), měl správnímu orgánu I. stupně sdělit adresu pro doručování a požádat o doručování na ni“.

V. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ad 1) a 2) ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže ani jednomu z nich Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. listopadu 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu